

Mars 2011

Delors unterstützt den Pakt für Wettbewerbsfähigkeit [[en](#)]

Veröffentlicht: 01. März 2011

Einige Wochen, nachdem Frankreich und Deutschland Vorschläge für einen Pakt für Wettbewerbsfähigkeit unter den Eurozonenländern eingereicht hatten, hat Jacques Delors ihren politischen Schritt unterstützt und Vergütungen für gutes Haushaltsverhalten befürwortet.

More on this topic

Analysis: [Das europäische Semester: Was bedeutet es?](#)

News: [Der Bericht der Task-Force zum Euro lässt viele Fragen offen](#)

A paper, authored by the former president of the European Commission and published by Paris-based think-tank *Notre Europe*, evaluates the launch of the 'European Semester', or six months of economic and budgetary policy coordination between EU countries at the beginning of each year.

While welcoming the prospect of further budgetary coordination, Delors criticises the semester for not specifically addressing the stronger need for coordination among the 17 members of the euro zone.

The first European Semester was launched in January as a way to strengthen coordination of the economic and budgetary strategies of EU member states and avoid further debt-driven eurozone crises.

Each country must simultaneously submit its budgetary strategy in a Stability and Convergence Programme and its action in areas such as employment, research and social inclusion in a National Reform Programme.

Delors praises the controversial Franco-German 'Competitiveness Pact', presented in February, describing it as "a step in this direction, even if its content must be debated". His paper stresses that "major and persistent gaps in competitiveness – are seriously harmful to the euro".

The brief also criticises the European Commission's proposal to introduce automatic sanctions for countries that violate the stability pact. It argues that "it is not clear that the new sanctions are more convincing" and questions how they would interact with the euro zone's bailout mechanism, the European Financial Stability Facility.

Delors slams new proposals for economic governance for excessively relying on sanctions and surveillance, describing them as "cruelly lacking in incentives". He suggests the creation

of "awards" allowing privileged access to EU research funds and infrastructure loans for "virtuous" countries.

According to the paper, a division of labour between member states and the EU in the face of economic difficulties should be envisaged. While EU countries should focus on fiscal consolidation, the EU institutions should focus on growth. For this purpose, Delors supports the creation of so-called 'eurobonds' for "funding pan-European infrastructure projects".

Verweise

European Union

- European Commission: [Q&A on the European Semester](#)
- European Commission: [Annual Growth Survey 2011](#)

Think tanks & Academia

- Jacques Delors, Notre Europe: [The European Semester: only a first step](#)

COMMENT

Opinion

Europe must plan a reform, not a pact

By Guy Verhofstadt, Jacques Delors and Romano Prodi

Published: March 2 2011 22:45 | Last updated: March 2 2011 22:45

The next two weeks will reveal whether European Union leaders have the stomach to address Europe's underlying economic problems. Some member states remain outside the [eurozone](#), but even they are not insulated against the risks of unco-ordinated growth strategies. The last time EU leaders met, in early February, a Franco-German proposal for a [competitiveness pact](#) was thrust upon them. It received short shrift from many around the table, as much for the indelicate manner of its presentation as for its content. Now an alternative is needed.

The French and German governments were right to note that Europe needs more [effective economic governance](#). It just requires leaders to agree on those areas to include and the means to achieve it. And therein lies the rub. There are a variety of economic models across the EU from Scandinavia to the Mediterranean, and including both low tax, high consumption economies and high tax, low consumption economies. Finding a formula that works for all is no easy matter. But that task should be the preserve of the European Commission, not a cabal of two or three countries imposing a model on the rest.

The Franco-German proposal was also based on an intergovernmental model of peer pressure that has proved repeatedly ineffective. It lacks the discipline and impartial adjudication to deliver results. Both the Lisbon strategy for growth and the stability and growth pact failed to live up to expectations, because member states are reluctant to sanction each other. Instead, the Commission was envisaged 60 years ago to oversee and enforce commonly agreed decisions. This is the key to [addressing our current crisis](#).

Instead of the competitiveness pact, EU leaders should adopt a "Community Act" for economic convergence and governance. This would aim to push forward in the most vital economic fields where closer alignment and co-ordination is needed. These should include pension reform, wage levels, corporate taxation rates, research and development, and investment in transport, telecommunications and energy infrastructure.

Given the diversity among Europe's economies we do not envisage a one-size-fits-all policy. Rather, we need a clear and united path to convergence on an agreed set of policy measures. Presenting proposals to this end should be the task of the Commission, after a strengthened social dialogue at the European level with trade unions and corporate organisations.

For each proposed measure the Commission should establish – with the agreement of the member states and the European Parliament – a range of standards or goals, within which member states are expected to converge by a given date. Central to this process would be aims to approximate both the retirement age and to develop a common corporate tax base. The same would be true of R&D investment levels, and wage to productivity ratios.

Progress would have to be regularly monitored, again by the Commission, which should have the power to apply pressure (and ultimately sanctions) for non-compliance, just as it does for breaches of competition rules or infringements of internal market legislation. To manage this process the Commission should also create a new cluster of commissioners whose portfolios focus on economic governance and competitiveness. This group should then take a stronger lead in bringing direction and momentum to a policy area that is currently lacking.

The EU must get a grip on the issue of economic governance. It is not solely a matter of restoring liquidity and confidence in the banking sector, but of laying the foundations for a new economic model that will give Europe a global competitive edge. It is clear that Europe needs a common and concerted plan of action for growth based on a high degree of consensus if it is to surmount the considerable challenges its economies will face in the years ahead.

The writers are a former prime minister of Belgium; and two former presidents of the European Commission

[Copyright](#) The Financial Times Limited 2011. Print a single copy of this article for personal use. [Contact us](#) if you wish to print more to distribute to others.

SCI VONO norme e non patti

Sulla governance economica meglio atti comunitari che intese tra governi

di **Jacques Delors**,
Romano Prodi
e **Guy Verhofstadt**

Nelle prossime due settimane si scoprirà se i leader dell'Unione Europea hanno o meno il coraggio di affrontare i problemi economici di fondo dell'Europa. Alcuni stati membri restano tuttora fuori dalla zona euro, ma persino loro non sono al riparo dai rischi di strategie di crescita prive di coordinamento. L'ultima volta che i leader europei si sono incontrati, all'inizio di febbraio, si sono visti rifilare una proposta franco-tedesca per un patto di competitività al quale fu data scarsa attenzione al tavolo delle trattative, tanto per l'indelicato modo col quale fu presentato, quanto per il suo contenuto. Il fatto è che ora è necessaria un'alternativa.

Il governo francese e quello tedesco hanno avuto ragione prendendo atto che l'Europa ha bisogno di una governance economica molto più efficace, e adesso è necessario che i leader si accordino sugli ambiti di cui occuparsi e sui mezzi atti a farlo con successo. Ma ecco l'equivoco. Nella Ue vi è una molteplicità di modelli economici diversi, da quello scandinavo a quello mediterraneo, da quello di economie a bassa imposizione fiscale e alti consumi a quello di economie ad alte tasse e bassi consumi. Trovare una formula che funzioni per tutti non è facile, ma tale compito dovrebbe essere appannaggio della Commissione europea, e non frutto di arte divina.

tra due o tre paesi che impongono un determinato modello agli altri.

La proposta franco-tedesca si basa inoltre su un modello intergovernativo di pressioni reciproche che si è ripetutamente dimostrato inefficace, in quanto privo del rigore e dell'aggiudicazione imparziale necessari a dare buoni risultati. Sia la strategia di Lisbona per la crescita, sia il patto per la stabilità e la crescita si sono rivelati inadeguati rispetto alle aspettative, dato che gli stati membri sono riluttanti ad applicare sanzioni tra loro. Al contrario, la Commissione è stata ideata 60 anni fa proprio per sovrintendere e far rispettare le decisioni prese di comune accordo. Questa è dunque la chiave giusta per affrontare e risolvere la nostra attuale crisi.

Piuttosto che un patto di competitività, i leader europei farebbero bene ad adottare un "atto comunitario" per la convergenza e la governance economica, che dovrebbe puntare a fare progressi nei settori economici più vitali nei quali occorre una maggiore coordinazione e un più stretto allineamento. Tra questi vi sono la riforma delle pensioni, i livelli degli stipendi, i tassi delle aliquote fiscali per le imprese, la ricerca e lo sviluppo, l'investimento nei trasporti, nelle telecomunicazioni e nelle infrastrutture energetiche.

Tenuto conto della grande diversità esistente tra le economie europee, non abbiamo in mente una politica unica, che si presti a ogni situazione, ma sappiamo che occorre un iter chiaro e concorde per convergere verso provvedimenti e misure politiche condivise. Presentare proposte in questa direzione dovrebbe essere compito della Commissione, dopo un dialogo sociale più stretto a livello europeo con i sindacati dei lavoratori e le associazioni delle imprese.

Per ciascuna misura proposta, la Commissione dovrebbe individuare un accordo degli stati membri e del

REUTERS

Parlamento europeo - una serie di parametri e di obiettivi che ogni stato membro si senta tenuto a rispettare in uno stesso modo ed entro scadenze fisse. D'importanza fondamentale per questo processo sarebbe far collimare quanto più possibile alcuni obiettivi, come l'età del pensionamento e lo sviluppo di una base fiscale comune per le imprese. Altrettanto potrebbe dirsi dei livelli d'investimento nella ricerca e nello sviluppo, e dei rapporti tra salari e produttività.

Occorrerebbe monitorare da vicino i progressi, e a farlo dovrebbe essere sempre la Commissione, che dovrebbe avere il potere d'esercitare pressioni (ed eventualmente anche applicare sanzioni) in caso di non ottemperanza, proprio come avviene quando si violano le regole sulla competitività o s'infrange la legge del mercato interno. Per gestire questo processo, la Commissione dovrebbe creare un nuovo gruppo di commissari, i cui portafogli si concentrino sulla governance e la competitività economiche. Questo gruppo dovrebbe assumere il comando della situazione e dare una direzione e un nuovo impulso in questo campo, oggi carenti.

L'Ue deve affrontare la questione della governance economica. Ormai non si tratta soltanto di ripristinare la liquidità e la fiducia nel settore bancario, ma di gettare le premesse per un nuovo modello economico che dia all'Europa una nuova competitività globale. È chiaro che se deve essere in grado di superare con successo le notevoli sfide che le sue economie si troveranno a dover affrontare negli anni a venire, l'Europa ha assolutamente bisogno di un piano comune e concertato di azione e intervento per la crescita basato su un alto livello di consensi.

(Traduzione di Anna Bissanti)

Gli autori sono rispettivamente due ex presidenti della Commissione europea ed ex primo ministro

Revue de Presse. Interventions médiatiques de Jacques Delors - 2011
La strategia di gruppo. Le intese informali sui temi economici non bastano a Europa

La République des Pyrénées

Jacques Delors annoncé pour inaugurer la mairie de Lescar

Par e. b.

Publié le 15 mars 2011 à 04h00

Mis à jour à 10h21

[Réagir](#)[Imprimer](#)[Envoyer](#)

[Partager](#)[Tweeter](#)

Jacques Delors inaugurer la mairie de Lescar. © dr

La rumeur courait depuis quelques jours. La personnalité attendue samedi 11 juin pour l'inauguration officielle de la nouvelle mairie de Lescar sera « d'envergure européenne ». Il s'agit ni plus ni moins de Jacques Delors, l'ancien ministre et président de la commission européenne (de 1985 à 1994), par ailleurs père de Martine Aubry.

L'information a été confirmée hier par le maire Christian Laine, même s'il aurait préféré qu'elle ne soit sur la place publique qu'après réception par la préfecture du courrier officialisant la venue de l'homme politique (la lettre doit partir ce matin). « Je voulais quelqu'un qui soit le symbole des vraies valeurs républicaines au-delà des étiquettes politiques, explique-t-il. J'avais pensé aussi à Robert Badinter et Simone Veil. C'est Jacques Delors que j'ai contacté en premier car j'ai travaillé par le passé avec quelqu'un de sa famille. Il a répondu oui tout de suite.

Agence Europe- Bulletin quotidien Europe

Jacques Delors, « valeurs ajoutées de l'UE à 27 et de l'UEM à 17 »

16 mars 2011

Le Bulletin quotidien Agence Europe du 16 mars 2011 mentionne la visite de Jacques Delors à Bruxelles pour la rencontre interparlementaire avec les parlements nationaux qui s'est tenue lundi 14 mars à Bruxelles sous la présidence de Wolf Klinz (ADLE, allemand), président de la commission spéciale sur la crise financière, économique et sociale.

La rencontre interparlementaire avec les parlements nationaux s'est tenue lundi 14 mars à Bruxelles sous la présidence de Wolf Klinz (ADLE, allemand), président de la commission spéciale sur la crise financière, économique et sociale. Thème de la rencontre: « Investir dans l'économie réelle: une boîte à outils pour la croissance, l'innovation et la cohésion ». Des sujets qui sont l'essence même de la stratégie UE 2020, qui appelle à créer plus d'emplois. Mais il n'y a pas d'emplois sans croissance, pas de croissance sans compétitivité, pas de compétitivité sans innovation. En cette période de crises, comment agencer le tout pour rendre compétitif et efficace le marché du travail ? Que peut faire l'Europe et quelle est sa valeur ajoutée ? Parmi les orateurs présents, citons Thomas Mirow, président de la Banque européenne pour la reconstruction et le développement (BERD), Philippe Maystadt, président de la Banque européenne d'investissement (BEI), Pervenche Berès (S&D, française), présidente de la commission de l'emploi et des affaires sociales du PE.

« La leçon que l'on peut tirer de la crise financière, c'est que nous avons besoin de plus d'Europe, pas de moins d'Europe », a déclaré lors du dîner à l'issue du débat, Jerzy Buzek. Le président du PE a poursuivi: « Il n'y a pas de solidarité sans responsabilité. Il n'y a pas d'Union monétaire sans une économie performante ». Partisan « absolu » de la méthode communautaire, Jacques Delors s'est interrogé sur ce qui peut être fait au niveau de l'UE à 27 et de l'UEM à 17. La politique de concurrence, le refus du dumping social, la solidarité traduisant l'interdépendance de nos pays, la coopération - chaînon manquant de la construction européenne, le budget, les eurobonds sont autant d'éléments du grand marché sur lesquels il faut agir, a estimé Jacques Delors. Au niveau de l'UEM, il s'est fait le chantre de la différenciation. En vue du nouvel élargissement de l'UE, il a demandé de choisir à la fois l'approfondissement et l'élargissement.

Au niveau de l'UE à 27, l'ancien président de la Commission et fondateur du groupe de réflexion « *Notre Europe* » a parlé de:

(1) Concurrence: « Il n'y a pas de marché sans règles, la première règle est la politique de concurrence. Les règles, c'est aussi l'encadrement du monde financier. Jusqu'où faut-il aller au niveau mondial ? Ce sera la tâche du G20. L'idéologie financière est toujours là. Il n'est plus possible aujourd'hui d'entendre dire comme on l'a fait durant dix ans, que ce qui est important, c'est la création de valeurs. Pour un chef d'entreprise ou un banquier, la création de valeurs, c'est l'augmentation du cours en bourse. On ne peut pas vivre comme cela, dans le court terme », a affirmé l'ancien président de la Commission.

(2) Social: a) le refus du dumping social est aussi un élément de ce grand marché, dans le respect de la diversité des modèles sociaux. Le président a appelé la Cour de justice à distinguer entre les pays où les normes sociales sont fixées par des lois, et les autres par des conventions collectives (et ne pas demander à ces derniers, comme elle l'a fait pour la Suède, de faire une loi). « Le jour où le Pacte pour l'euro verra le jour, j'espère qu'on aura la finesse, la délicatesse de ne pas employer des mots qui brusqueraient et ne correspondraient pas d'une manière réelle aux modèles sociaux ». b) la

solidarité: elle n'est pas synonyme d'irresponsabilité. C'est un mouvement qui traduit l'interdépendance de nos pays. C'est aussi un effort vers la convergence. « L'Europe sociale, c'est aussi la solidarité, c'est aussi la cohésion économique et sociale. Et au moment de discuter du budget, que l'on ne parle pas seulement de restrictions budgétaires mais aussi de l'efficacité de la cohésion économique et sociale ! ». La solidarité ne doit pas se limiter à une « distribution de chèques ». La solidarité sociale, la cohésion économique et sociale induit que l'on ait les vertus du bottom up, des expériences effectuées sur place, pour rattraper un retard, pour développer les régions rurales, le compagnonnage avec la Commission. Les meilleures de ces expériences réussies devront être distribuées aux autres.

(3) Coopération: « C'est le chaînon manquant de la construction européenne. On demande aux pays soucieux de leur intérêt commun de coopérer entre eux. Et le chaînon manquant principal a été l'Union économique et monétaire ». La coopération implique un « état d'esprit et des incitations financières de la part de l'UE pour renforcer cette coopération ». Se référant à la période où l'euro allait mal et aux suggestions de penseurs anglo-saxons (il faut une BCE avec un gouvernement européen et des banques centrales nationales), Jacques Delors répond: « Personne ne veut d'un gouvernement européen!. Entre les deux systèmes, il y a la coopération. Si vous ne faites pas la coopération, vous ne sauverez pas l'euro et vous n'assurez pas l'avenir de l'Europe ».

(4) Budget européen: On en a besoin « pas simplement pour qu'il augmente, pas simplement pour compenser les politiques de régression, ou de récession ou d'austérité qui sont nécessaires, mais aussi pour inventer de nouvelles ressources ».

(5) Eurobonds: le président Delors a rappelé qu'il n'avait jamais parlé des eurobonds pour financer ou pour rembourser des dettes nationales. L'eurobond n'a de chance que s'il est destiné à des dépenses d'avenir. Il a félicité Philippe Maystadt et la BEI d'avoir fait preuve « d'ingénierie financière »: il est vrai qu'on peut combiner un faible engagement budgétaire de l'Europe, un engagement d'emprunt et une certaine responsabilité du secteur privé.

Au niveau de l'UEM à 17. Sachant qu'il « choque » certains en parlant de ces deux Europe, Jacques Delors a précisé les raisons de son choix: « Je n'ai jamais eu dans l'esprit que l'UEM était l'avant-garde de la grande Union. Mais je sais que s'il n'y avait pas eu la différenciation en Europe depuis 50 ans, nous n'aurions pas cette Europe ». Et de rappeler que la différenciation a permis Schengen, l'euro. La différenciation est un moyen pour certains pays d'aller plus avant mais dans le respect des règles générales qui s'imposent à tous, qui sont les premières règles de l'UE à 27. Il faut laisser la différenciation jouer puisque l'Europe va à nouveau s'élargir. Sinon, on choisira un élargissement vers « un ensemble mou » au lieu de choisir à la fois l'élargissement et l'approfondissement. Ce qui est en cause, ce sont les coopérations renforcées. Jacques Delors s'est dit sûr que « si on refuse l'idée de la différenciation, nous aurons le plus petit commun dénominateur. Et par conséquent, puisque nous devons accueillir d'autres pays et qu'on leur assurera après un chemin vers la prospérité, nous ferons en ensemble mou. Cela veut dire qu'au début, les partisans de ce système parleront de grand marché mais comme il n'y aura pas d'autorité politique, comme il y aura de moins en moins de volonté politique, chacun commencera à faire son petit protectionniste de son côté. Ça sera la décadence. Le choix est donc pour que l'UEM soit vraiment un exemple, une référence et permette à l'Europe d'être sauvée ». Jacques Delors a encore plaidé pour un minimum d'harmonisation fiscale, pour avoir une garantie vis-à-vis des marchés. Il faut aussi un fonds conjoncturel pour l'UEM. Et de conclure: « Si l'euro défaille, les rêves européens seront anéantis. C'est dans le monde tel qu'il est, en mutation technologique, géologique, que l'Europe a le choix entre deux solutions: la survie ou le déclin ».

JACQUES DELORS (85), voormalig voorzitter

‘Het is nu of nooit meer voor Europa’

Is het met de Europese Unie echt zo erg gesteld als de publieke opinie ons doet geloven, vroegen wij ons tijdens deze eurotopweken af. En omdat een gedegen antwoord voor ieder van ons van belang is, stapten we naar Jacques Delors, die tien jaar lang op zo’n hartstochtelijke wijze de Europese Commissie voorzat dat hij ‘de ziel van Europa’ werd genoemd. ‘Of het erg is gesteld met Europa?’, zegt Delors. ‘Het is dramatisch gesteld met Europa.’

TEKST MARGOT VANDERSTRAETEN / FOTO TIM DIRVEN

Jacques Delors was en is, ook met zijn 85 jaar, Mister Europe. Hij kan er dus volop over vertellen. Alleen over de Europese houding tegenover de ontwikkelingen in de Arabische wereld, een delicate kwestie, wilde hij liever geen vragen beantwoorden, zei Delors bij het begin van het interview.

Het is onmogelijk om de rijk gevulde, nog steeds levendige professionele carrière van de Franse sociaaldemocraat in enkele sleutelwoorden weer te geven. Maar onder zijn invloedrijke voorzitterschap (van 1985 tot 1995) kwam bijvoorbeeld het Verdrag van Maastricht tot stand. In dit Verdrag (1992) werd onder meer vastgelegd dat de toenmalige lidstaten van de Europese Gemeenschap voortaan de Europese Unie zouden vormen. Ook was het Delors die de weg vrijmaakte voor een Economische en Monetaire Unie (EMU), en dus voor de gemeenschappelijke euro. Hij nam de initiatieven om de vrije Europese markt tot leven te wekken; zonder binnengrenzen en met vrij verkeer van personen, kapitaal, goederen en diensten.

Zijn legislaturen kenmerkten zich door tamelijk gunstige economische en geestelijke getijden. Europa, de Europese Unie, werd tussen 1985 en 1995 met vooruitgang geassocieerd; zelfs al kwam die vooruitgang niet altijd probleemloos tot stand. Delors en de Europese Unie konden rekenen op steun van politiek, burgers en bedrijfsleven. Slechts een enkeling die twijfelde aan de eensgezindheid om bijvoorbeeld, hand in hand, de concurrentie van Japanse en Amerikaanse producten tegen te gaan.

Ook de wereldgeschiedenis stond aan de zijde van Mister Europe: Delors – eveneens veelvuldig voormalig minister van Economie en Financiën van Frankrijk – zat de Europese Commissie voor toen de Berlijnse Muur viel. “Natuurlijk hadden de omwentelingen van 1989 tot grote conflicten en een zorgwekkende, misschien zelfs bloedige instabiliteit in Europa kunnen leiden”, zegt Delors. De wereldleiders van dat moment hebben ervoor gezorgd dat dit niet gebeurde. Het is dankzij Gorbatsjov, Bush senior, Helmut Kohl en Lothar de Mazière, de laatste leider van de toenmalige DDR, dat Oost en West dichter bij elkaar zijn gekomen. En de leiders van de lidstaten van de EU begrepen eveneens snel dat de Oost-Duitsers tot Europa behoorden.

“Ik heb als voorzitter en als man met een groot verantwoordelijkheidsgevoel uiteraard getwijfeld aan het succes van die integratie. De economische verschillen tussen Oost en West-Duitsland – ze spraken over de Ossies en de Wessies – waren enorm. West-Duitsland heeft in 1990 minstens 4 procent van het bnp geïnvesteerd in het Oosten, dat economisch en infrastructureel een pure verschrikking

was en waar ook vandaag nog veel werk aan de winkel is om de achterstand in te halen.

“De financiële crisis waarmee de EU vandaag kampt, doet misschien, op erg vereenvoudigde wijze, aan de hereniging van Duitsland denken, ja. De budgettaire instabiliteit, de grote verschillen tussen de verschillende landen van de Unie... Toch wil ik die zaken in geen geval met elkaar vergelijken.

“Als de term integratie wordt gebruikt, denkt men al te vaak aan integratie van verschillende volkeren en culturen. Maar de grote en hoogdringende opdracht van de Europese Unie bestaat erin om al haar economieën beter op elkaar af te stemmen en te laten samenwerken. Dat is bijzonder moeilijk, zoals de afgelopen jaren en ook nu nog gebleken is. De crisis heeft de zwakke punten van ons beleid, of het gebrek aan beleid, blootgelegd. Het is tijd voor actie nu. En die actie mag niet opgedrongen worden door Frankrijk of Duitsland. Regeringsleiders vormen niet de pijler van de EU, hoewel het daar nu vaak op lijkt. De Commissie en het Parlement doen dat.”

‘It’s the economy, stupid’. Met die slagzin kruidde Bill Clinton destijds zijn presidents-campagne. Hij refereerde aan Bush senior, die hij verantwoordelijk achtte voor de recessie die de Verenigde Staten trof. U bent een van de grootste economen van Europa. Denkt u dat alle bewegingen – van liefde tot oorlog – in de wereld vallen terug te schroeven op economie?

“Oh, in de wereld draait veel om economie. De klimaatontwikkelingen, het energie- en veiligheidsbeleid, de migratiebewegingen... Ik kan me niet voorstellen dat er iemand nog een land of een regering kan leiden, op welk niveau ook, zonder een degelijke basiskennis van de economie. En toch zul je mij niet horen zeggen dat alles op economie valt terug te schroeven. De wereld wordt gelukkig ook gedreven door menselijke passies. De zucht naar vrijheid is een gegronde reden om een land te ontvluchten. Je moet de hartstochten van de mens nooit onderschatten. Daaruit wordt veel geboren.

“In verband met de Duitse economie wil ik toch dit nog zeggen: de hele Duitse bevolking heeft zware inspanningen geleverd om van de integratie van het oostelijke deel de ultieme prioriteit te maken. Wel, Duitsland is, zelfs met die enorme investeringen en inspanningen en ondanks de financiële crisis, tot op vandaag een van de grootste economieën ter wereld. Dat is een buitengewone prestatie en die verklaart voor een deel – plus het electoraat dat daarmee gepaard gaat – de harde aanpak van Merkel ten aanzien van landen die hun economie laten slabakken. Maar nogmaals: twee sterke

landen, Frankrijk en Duitsland in dit geval, kunnen nooit hun model opleggen aan de andere. Dat is niet werkbaar. Een geslaagde samenwerking is veel ingewikkelder dan dat. Je kunt volkeren niet aanpassen aan regels. Je moet de regels afstemmen op de volkeren.”

Vele burgers hebben de indruk dat de Europese integratie is mislukt. Of ze willen niets van Europa weten, wat een variant van mislukking is.

“Burgers koesteren inderdaad een achterdocht ten opzichte van de Europese integratie. Volgens mij wordt deze argwaan door drie factoren gevoed. Ten eerste: Europa, het Europa van de instellingen, is al van bij het begin een project dat moeilijk uit te leggen is aan burgers. Leg maar eens uit dat er, boven de nationale en regionale organen die ze kennen, ook nog een supranationale macht staat die beslissingen neemt en wetten stemt, in hun naam en in naam van hun land.

“Deze afstand wordt nog versterkt door de tweede factor, die ik ‘de antipedagogische’ stem noem. Bijna alle lidstaten, op België en Luxemburg na, kloppen zich na elke Europese beslissing graag op de borst. Als er binnen het Europees Parlement een cruciale wet wordt gestemd, zegt elke nationale regering zodra ze thuis voor de nationale camera’s staat: ‘Kijk eens wat ons land gepresteerd heeft’. Het Europees Parlement, de hele Europese democratie, wordt in hun betoog zelden of nooit vernoemd. Hoeveel van de 27 regeringen zouden aan hun burgers uitleggen dat het niet hun nationale democratie is die de pluimen op de hoed mag steken, maar

De nationale regeringsleiders en staatslieden zijn onvoldoende trots op de Europese democratie. Ze focussen op zichzelf, op hun eventuele herkiesbaarheid, en op het eigenbelang. Dat is funest voor de perceptie van Europa, en daarmee ook voor Europa zelf

de Europese? De nationale regeringsleiders en staatslieden zijn onvoldoende trots op de Europese democratie. Ze focussen op zichzelf, op hun eventuele herkiesbaarheid, en op het eigenbelang. Dat is erg nefast voor de perceptie van Europa, en bijgevolg ook voor Europa zelf.

“De derde reden of factor hangt samen met de globalisering. De televisie en de nieuwe media brengen de hele wereld in een mum van tijd tot vlak bij de burger. Die hoeft voor breaking news niet eens meer in zijn huiskamer te zitten. Het nieuws komt overal naar je toe, en ook heel rechtstreeks, zoals bij de aardbeving en tsunami in Japan. Doordat de burger overstelpt wordt met alle gevaren, van ver en dichtbij, wordt hij angstig. Hij ervaart die toestand als bedreigend. Het populisme weet van deze situatie goed te profiteren. Hoe meer globalisering, hoe meer populisme. De bedreigde burger wil namelijk weer meester worden van zijn eigen leven. Vandaar ook zijn hang naar nationalisme. Naar een ‘bescherm mij’, en ‘bescherm wat ik heb’. Er is, in deze globaliserende wereld, niemand die het omgekeerde roept: ‘Maak mij flexibel en dynamisch’. Terwijl in die flexibiliteit en in dat open stellen juist de enige oplossing ligt.”

De burger is bang voor globalisering.

“Ja, en ten onrechte. De globalisering is geen vijand. Dankzij de globalisering kent de wereld vandaag bijvoorbeeld minder armoede dan 15 jaar geleden. Dat zijn feiten, maar men hoort ze niet graag, men verkondigt ze ook niet, men maakt van zijn land liever een burcht ter bescherming tegen de wereld. Dat is misschien een begrijpelijke, maar geenszins een verstandige houding. Want wie zich op zichzelf terugplooi, heeft alleen zichzelf. In de huidige nieuwe wereldconstellatie, waarin we economisch almaar minder voorstellen, ben je daar niets mee.”

U geeft drie factoren die voor de kloof tussen Europa en de burger zorgen. U noemt daarbij de media niet, terwijl die toch vaak op hun medeverantwoordelijkheid worden gewezen. Daarstraks zei uw assistente me nog: de heer Delors wordt altijd door economische journalisten en Europaspécialisten geïnterviewd; nooit klopt een allround journalist zoals u aan. Vindt u dat geen symptoom van de ziekte waaraan Europa lijdt? U bent voer voor dossiervreters en deskundigen. De mensen die u en Europa broodnodig hebben om te kunnen voortbestaan, blijven ver weg.

“Ik ga het proces van de media niet maken. Je hebt goede journalisten, en je hebt er slechte, zoals in elk

van de Europese Commissie, over de toekomst van de EU

ander vak en in elke andere sector. Wat niet wil zeggen dat ik me niet vaak erger. Mijn ergernis is beslist mateloos als een journaal met een lokaal faits divers opent, terwijl in Libië en Ivoorkust burgerslachtoffers vallen. Ook die houding noem ik antipedagogisch, en veroordeel ik.

“De ontwikkelingen in Libië en Ivoorkust, om slechts twee voorbeelden te noemen, hebben gigantische consequenties voor het Westen. Bovendien is elke burger ook en vooral een wereldburger. Als er tijdens burgeroorlogen kinderen worden doodgeschoten, als er vrouwen worden verkracht en mannen worden gemarteld, dan maakt dat ook ons triest. Ik wil ook dat het me triest maakt. Ik wil op dat gevoel van wereldburgerschap aangesproken worden. Het is laakbaar als media voorbijgaan aan deze gemeenschappelijkheid en als ze denken dat, ik zeg maar wat, de zwangerschap van een of andere ster belangrijker is.

“Maar er zit waarheid in wat u zegt. Na de Tweede Wereldoorlog geloofde iedereen in Europa, dat voor dynamisme, vooruitgang en samenspel stond. Dat enthousiasme, dat ook de burgers sterkte, is vandaag geheel en al zoek. Europa heeft zich geleidelijk aan van de mensen verwijderd, en vice versa. De EU, weliswaar onmisbaar en schitterend, werd een elitair en economisch project dat het contact met de burgers verloor.

“Nogmaals; het zijn vooral de nationale regeringen die in deze evolutie schuld treffen. Er bestaat een Europese democratie. De nationale regeringen moeten haar alleen naar de voorgrond schuiven. Ze moeten niet zeggen: ‘Kijk, ik heb dit bereikt’. Ze moeten zeggen: ‘Kijk, dit hebben we samen bereikt.’ Zonder hun gedrevenheid blijft het de EU aan een ziel ontberen.”

Denkt u dat die ziel er weer ingeblazen kan worden?

“Ja, als de Europese lidstaten weer terugkeren naar de traditionele methode; en dat is de communautaire, die waarin ze met elkaar verregaande dialogen voeren, en dat een bestuur heeft dat boven de landen staat. Plooiën de lidstaten nog meer op zichzelf terug dan ze nu al doen, of handhaven ze alleen al maar hun strijd voor het eigenbelang, dan betekent dit het einde van de Europese Unie. Zo simpel en zo dramatisch is het. Ofwel blijft de Unie bestaan. Ofwel gaat ze ten onder.

“Er zijn al tekenen van de ondergang, en die maken me boos en droevig tegelijk. Want hoe zal het scenario van de Europese Unie eruitzien als ze voortgaat op de wijze waarop ze bezig is? Het onrustwekkende debacle van Kopenhagen zal zich herhalen. U weet wel, de klimaattop die de machts-

verschuivingen op pijnlijke wijze blootlegde en waar aan de EU, op eigen veld nog wel, gewoonweg niet gevraagd werd om de verklaringen van China, India en de USA te aanvaarden. De EU werd buitenspel gezet, en kon alleen maar instemmen met overeenkomsten waarvoor ze niet eens had onderhandeld. Kopenhagen is een even veelzeggend als schrijnend precedent. Europa heeft alleen betekenis als het samenwerkt en samen sterk staat. Als we onze krachten niet overtuigend bundelen, zullen we in de marginaliteit belanden. Brazilië, China en India zijn al niet te duchten concurrenten, en die landen zijn nog maar juist uit de startblokken.”

U bent pessimistisch.

“Ik pleit voor *le pessimisme de la raison et l'optimisme de la volonté*: het pessimisme van de ratio in combinatie met het optimisme van de wil. Dat is mijn adagium, dat zich ook expliciet verzet tegen het optimisme als zijnde een vorm van naïviteit. Ik ben zeer rationeel en analytisch. Daarom werk ik nog. Daarom weiger ik grijs te worden, en blijf ik op alle mogelijke vlakken volop werken aan een meer federaal Europa. Juist omdat ik de toestand ernstig inschat, wil ik de wereld met mijn bijdragen iets minder slecht maken. Elke ochtend weer.

“En in die overtuiging zeg ik: de wereld zal alleen minder slecht worden als we samen sterk staan en als elk van de 27 lidstaten ervan overtuigd is dat 2.700 euro die in de gezamenlijke pot gaat en voor het gezamenlijk doel wordt uitgegeven, meer en beter opbrengt dan 27 keer 100 euro, elk voor zichzelf.”

Is het daarom dat u, samen met onder meer Guy Verhofstadt, zetelt in de Shadow Council, de Schaduwraad die aanstaande dinsdag in Brussel voor het eerst samenkomt? U geeft een tegenwicht aan de bestaande Raad die u als onvoldoende federaal beschouwt?

“Guy Verhofstadt is vandaag fervent voorstander van een nog federaler Europa dan ik. Binnen de Spinelli Group die Verhofstadt oprichtte en die een onafhankelijke denktank voor Europa is, hebben we een Schaduwraad in het leven geroepen. (*De groep is genoemd naar Altiero Spinelli, de Italiaanse socialist en federalist die samen met Robert Schuman, Jean Monnet, Paul Henri Spaak en Alcide De Gasperi aan de wieg stond van het moderne Europa, MVDS*) Aanstaande dinsdag (22 maart, MVDS) debatteren we voor het eerst. Onze drijfveer is groot: we hopen de politieke impotentie van Europa een halt toe te roepen. Want als de Europese leiders deze week niet bewijzen dat ze de onderliggende economische problemen durven aanpakken, is het te laat.

De bedreigde burger wil weer meester worden van zijn eigen leven. Vandaar ook zijn hang naar nationalisme. Naar een ‘bescherm wat ik heb’. Er is niemand die het omgekeerde roept: ‘Maak mij flexibel en dynamisch’. Terwijl in die flexibiliteit en in dat openstellen juist de enige oplossing ligt

Frankrijk en Duitsland hadden gelijk toen ze aanstuurden op een sterker en efficiënter Europees economisch beleid. Maar het is nu aan alle lidstaten om zich gezamenlijk achter diepgravende relanceprojecten te scharen. Europa heeft grondige en grote economische hervormingen nodig, veel meer dan een competitiviteitspact. De echte thema's moeten nu op tafel worden gelegd.”

Wat zijn dan volgens u de grootste problemen waarmee de Europese landen de komende tijd te kampen zullen krijgen?

“Er zijn er talrijke. De concurrentiekracht, de koopkracht, de demografie, de pensioenen, de migratie, energie, transport, werkloosheid, sociale zekerheid, belastingen, telecomunicatie, armoede, onderwijs, research & development... Maar mijn grootste bekommernis, en dat zal u misschien verbazen, gaat uit naar de jeugd die we aan hun lot hebben overgelaten. Zij die halverwege met school gestopt zijn en zonder opleiding, zonder werk en zonder toekomst zitten. Dat vind ik vreselijk. Ik ken de juiste cijfers van alle Europese landen niet. Maar wat in Frankrijk gebeurt, vindt evengoed in vele andere lidstaten plaats. In Frankrijk verlaten elk jaar 120.000 leerlingen de school nog voor ze het diploma middelbaar onderwijs op zak hebben. En na het eerste jaar hogere studie zijn er ook tienduizenden die afhaken. De meeste van deze jongeren – een gigantische economische potentie – hebben dus geen kennis of zelfvertrouwen om aan hun eigen leven te bouwen, om het zowel professioneel als

privé in handen te nemen en vorm te geven. Ik verwijt de generatie van mei '68 deze droevige stand van zaken. Vrije consumptie werd door de geest van '68 als hoogste goed beschouwd. Alles wat naar collectieve structuur of autoriteit rook, moest van de baan. Gezinsverbanden. Hiërarchie tussen werkgevers en werknemers, tussen leerkrachten en studenten, enzovoort.

“In Azië, maar bijvoorbeeld ook in Brazilië, geldt het omgekeerde. Die jongeren hebben een enorm appetijt om verderop te raken. Ze studeren zoveel ze kunnen, en zo hard ze kunnen. Hun ambitie om hogerop in de wereld te geraken is tomeloos. Ook hun ambitie om een bijdrage te leveren aan een betere maatschappij. De kloof wordt dus alleen nog groter.”

U bent dinsdag in Brussel, waar u meer dan tien jaar heeft gewoond, en waar u nog steeds vaak komt. Ook België kampt met de strijd tussen twee economisch ongelijke landsgedeelten, en elk wil de Brusselse koek. Wat denkt u daarvan, van de Europese hoofdstad liggend in een land dat met verscheuring wordt bedreigd?

“Op dit moment heerst in België het populisme. Men weigert de andere te kennen. Ik hoop met heel mijn hart dat België blijft bestaan. En geloof me, ik ben met die liefde niet alleen, er zijn vele Europeanen die samen met mij zouden treuren als België in twee delen uit elkaar zou vallen. Freud sprak over *le narcissisme de la petite différence*, waarbij men zich blind staart op de verschillen, en de ander tot die verschillen reduceert.

“België is een jong land, maar met een grote reputatie. België en Brussel verdienen waarlijk de rol van zetel van Europa. Belgen zijn een open en hartelijk volk. Ze hebben ook die trots op hun mooie en verzorgde huizen; daar kan ik van genieten. In al die jaren dat ik in Brussel heb gewoond, hebben mijn vrouw en ik met dat karakter mogen kennismaken. Voor mijn vrouw bleek België een opluchting. Want ook zij verhuisde naar Brussel, waar ze niemand kende. Wel, dat stelde geen enkel probleem, want ze werd snel door uw landgenoten omringd.

“Ik ben ook trots op de talrijke eminente geesten die uit België komen. Paul Henri Spaak, bijvoorbeeld. Maar ook op Alexandre Lamfalussy en Jean Godeaux, twee referenties binnen het monetaire beleid en de euro. En de Belgische diplomaten behoren tot de top van de wereld. Om nog van de restaurants te zwijgen, natuurlijk. Mijn favorieten? ‘L'écailler du palais royal’ en ‘Le pou qui tousse’. Maar dat schrijft u er toch niet in hé? Dat hoort toch niet in een interview dat over Europa gaat?”

Jacques Delors et le LOSC : l'histoire d'une passion

Le LOSC et la Coupe de France ? C'est une longue histoire d'amour qui prend racine dans les années 40-50, une période durant laquelle les Dogues ont soulevé à cinq reprises ce prestigieux trophée. Alors que l'affiche LOSC-FC Lorient est programmée ce mercredi au Stadium (coup d'envoi à 20h45) en quart de finale de cette épreuve, LOSC.fr et LOSC TV sont partis à la rencontre de Jacques Delors, supporter losciste de la première heure. Découverte.

Quand on grandit - comme lui - dans les années 40 et que l'on rend régulièrement visite à son grand-père belge installé dans les Flandres, difficile de passer à côté du LOSC, véritable phénomène sportif de l'époque dans l'Hexagone. En dominant le championnat à deux reprises (1946 et 1954) et en remportant la Coupe de France par cinq fois (1946, 1947, 1948, 1953, 1955) au détour de sept finales (dont cinq consécutives), le club nordiste a littéralement passionné le jeune Jacques Delors. « *J'ai découvert l'Olympique Lillois (devenu plus tard le LOSC) en 1936 lorsque mon oncle m'apportait "L'Auto", le quotidien sportif de référence à l'époque. Je me suis épris pour ce club que je n'ai plus quitté depuis* », rapporte celui qui deviendra plus tard Ministre de l'Economie et des Finances (1981-1984).

Présent à Colombes pour les cinq finales

Quand il se rappelle de cette légendaire épopée lilloise, le père de Martine Aubry, l'actuelle maire de Lille et Présidente de LMCU (Lille Métropole Communauté Urbaine), ne peut s'empêcher de se souvenir de la Coupe de France, compétition prestigieuse dont il admirait chaque année l'apothéose au stade de Colombes. « *J'ai assisté aux cinq finales consécutives du LOSC (de 1945 à 1949), précise-t-il, pas peu fier. Nous en avons remporté trois et je me souviens avoir été très déçu des deux autres perdues contre le Racing Club de Paris (3-0 en 1945 et 5-2 en 1949). Car même si elle savait aussi briller en championnat, l'écurie lilloise était une véritable équipe de coupe. Je vouais une admiration sans bornes pour les Darui, Vandooren, Cheuva... Mais mon joueur préféré était sans conteste Jules Bigot.* »

Les valeurs du Nord au cœur

Témoin des glorieuses années lilloises, l'ancien Président de la Commission Européenne (1985-1995) n'a pas manqué de constater la progressive et spectaculaire transformation du club à travers les décennies. *« Michel Seydoux mène un projet sportif de longue haleine avec rigueur et discrétion. Sa gestion du club est très saine et son équipe a beaucoup de cœur. Bien que le style de jeu soit différent de celui de l'après-guerre, le LOSC a conservé toutes les valeurs du Nord : la solidarité et l'esprit d'équipe, sans oublier de brillantes individualités »*. Et si l'histoire était finalement un éternel recommencement ?

Retrouvez l'intégralité de l'interview de Jacques Delors sur LOSC TV.